

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Agencji Wydawniczej "T.(...)" Spółki z o.o. w C.
przeciwko R. G.

o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2008
r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 27 września
2007 r., sygn. akt I ACa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od powódki na rzecz pozwanego 1 200 (tysiąc
dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powódka Agencja Wydawnicza „T.(...)” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. domagała się zakazania pozwanemu R. G. kierowania do innych wydawnictw krzyżówkowych ofert sprzedaży definicji opracowanych przez stronę powodową, nakazania opublikowania we wskazanych dziennikach oświadczenia o określonej treści oraz zasądzenia od pozwanego na oznaczony cel społeczny, tj. renowację Sanktuarium (...) w C., kwoty 30.000 zł.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 20 marca 2007 r. oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu. Sąd ten uznał, że oferowane przez pozwanego innym wydawcom do sprzedaży definicje haseł krzyżówkowych tylko w nieznaczej części mogą być

uznane za utwory chronione prawem autorskim. Powódka nie wykazała jednak, że definicje te stworzyła lub nabyła w stosunku do nich prawa autorskie, jak też że pozwany je wykorzystał.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 27 września 2007 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego wskazując, że roszczenia powoda podlegają ocenie nie – jak wadliwie przyjął to Sąd pierwszej instancji – w oparciu o przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.), lecz w płaszczyźnie unormowań ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.; dalej: „u.z.n.k.”). Przyjął przy tym, że działaniom pozwanego nie można przypisać znamion czynu nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 5-17, ani też art. 3 ust. 1 u.z.n.k.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) powódka zarzuciła obrazę art. 3 u.z.n.k. przez jego błędną wykładnię i wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o jej odrzucenie, bądź też odmowę przyjęcia do rozpoznania albo oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach gospodarczych – niższa niż siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych.

Powódka zgłoszone w pozwie roszczenia oparła na twierdzeniu, że pozwany dopuścił się czynu nieuczciwej konkurencji określonego w art. 10 ust. 1 u.z.n.k. Roszczenia te obejmowały żądania zaniechania niedozwolonych działań, złożenia oświadczenia określonej treści i w odpowiedniej formie oraz zasądzenia sumy 30.000 zł na wskazany cel społeczny (art. 18 ust. 1 pkt 1, 3 i 6 u.z.n.k.). Wartość przedmiotu sporu określona została w pozwie na kwotę 30.000 zł. Takiego oznaczenia tej wartości można upatrywać w przeświadczeniu powódki, że tylko ostatnie z wymienionych roszczeń ma charakter majątkowy. Z zapatrywaniem takim nie można się jednak zgodzić.

Zarówno w piśmiennictwie, jak i w judykaturze można spotykać się z poglądem, że roszczenia przewidziane w art. 18 ust. 1 pkt 1 i 3 u.z.n.k. stanowią roszczenia o prawa niemajątkowe (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006

r., I CZ 12/06, nie publ.). Stanowisko te nie zostało szerzej uargumentowane. Nawiązuje ono – jak się wydaje – do podobieństwa tych roszczeń do roszczeń z art. 24 § 1 k.c. oraz art. 78 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, kwalifikowanych jako niemajątkowe.

W nowszym orzecznictwie zaprezentowany został jednak pogląd odmienny. W postanowieniu z dnia 8 marca 2007 r., III CZ 12/07 (OSNC 2008, nr 2, poz. 26) Sąd Najwyższy przyjął, że roszczenia o zakazanie niedozwolonych działań i o złożenie stosownego oświadczenia, przewidziane w art. 18 ust. 1 pkt 1 i 3 tej ustawy, są roszczeniami majątkowymi. W uzasadnieniu tego stanowiska Sąd Najwyższy wskazał, że jakkolwiek omawiane roszczenia nie mają u swych podstaw dobra niematerialnego, będącego przedmiotem majątkowego prawa bezwzględnego, to niewątpliwie są one bezpośrednio uwarunkowane interesem ekonomicznym osób, którym przysługują. Wskazuje na to cel ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji wskazany w art. 1 tej regulacji, jakim jest zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej, a także przyjęcie rozwiązania, w myśl którego roszczenia z tytułu nieuczciwej konkurencji ulegają przedawnieniu (art. 20 u.z.n.k.).

Stojąc na gruncie powyższego zapatrywania, które skład orzekający podziela, należy przyjąć, że wskazana przez powódkę w pozwie wartość przedmiotu sporu obejmuje wszystkie zgłoszone w nim roszczenia. Kwestia prawidłowości określenia tej wartości na obecnym etapie postępowania nie podlega weryfikacji (art. 26 k.p.c.).

W identyczny sposób powódka określiła wartość przedmiotu zaskarżenia w apelacji. W skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie została wskazana. Skarżąca wprawdzie nie została wezwana do usunięcia tego braku (art. 398⁶ § 1 k.p.c.), jednak okoliczność ta nie ma znaczenia dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być większa od wartości przedmiotu sporu, chyba że nastąpiło – co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca - rozszerzenie powództwa.

W świetle przytoczonej argumentacji, nie ulega wątpliwości, że skarga kasacyjna powódki ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia jest niedopuszczalna.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398² § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.